

РЕШЕНИЕ

№ 4091

гр. София, 26.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 13.05.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Вladoва

Мартин Аврамов

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на
прокурора Тасков, като разгледа дело номер **1807** по описа за **2011** година
докладвано от съдия Мартин Аврамов, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от
ЗАНН.

[фирма] и Държавната агенция „Държавен резерв и военновременни запаси” обжалват
Решение № 58 от 30.12.2010 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 13
състав по НАХ дело № 1636/2010 г., с което е изменено Наказателно постановление №
7889/24.11.2009 г. на председателя на държавната агенция, налагащо на дружеството,
на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за задължителните запаси от нефт и
нефтепродукти, имуществена санкция за нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЗНН, като
размерът на санкцията е намален от 4 000 лв. на 1 000 лв.

ДА „ДРВВЗ” оспорва жалбата на [фирма], а дружеството не изразява становище по
оспорването на другата страна.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбите.

Касационните жалби, подадени в срок, са неоснователни.

I. По жалбата на [фирма].

1. Липсват нарушения на СРС при оценката на доказателствата като част от процеса на
доказване. Фактическите изводи на районния съд са формирани в съответствие с
изискванията на чл. 107, ал. 3 до 5 от НПК – събрани и проверени са всички
необходими доказателства, както подкрепящите тезата на санкционния орган, така и

защитните доказателства. Споделими са и съображенията на съда при преценката за отсъствието на нужда от използването на специални експертни знания и събирането на гласни доказателства при изясняване на фактите, относими към предмета на доказване.

2. При фактическите установявания на районния съд, обвързващи и касационната инстанция (чл. 220 от АПК), за осъществено от [фирма] вътрешнообщностно пристигане по смисъла на § 1, т. 10 от ДР на ЗЗЗНН на нефтопродукт през 2008 г. и неподдаване от дружеството на справка-декларация за месец август 2009 г. в срок до 15.09.2009 г. относно нивото, състоянието и местата за съхраняване на задължителните запаси от нефт и нефтопродукти, както и информация за количествата произведени, внесени и тези от ВОП през предходния календарен месец, съответен на закона е изводът за доказаност на факта на нарушението, предмет на НП. Задължението за ежемесечно изготвяне и представяне в ДА „ДРВВЗ” на посочената информация е установено с чл. 4, ал. 1 от ЗЗЗНН и неизпълнението му е правно-релевантният факт, пораждащ обективната отговорност на юридическото лице по чл. 38, ал. 2 от закона.

3. Неоснователен е основният довод в жалбата, обоснован с непринадлежността на касатора към категорията на задължените лица по ЗЗЗНН. Субект на нарушението по чл. 4, ал. 1 от ЗЗЗНН е всяко лице, което по силата на чл. 17, ал. 1-4 от закона е длъжно да създава, съхранява, обновява и възстановява със свои средства и за своя сметка задължителни запаси от нефт и нефтопродукти (вж. § 1, т. 8 от ДР на ЗЗЗНН). Запаси от нефт и нефтопродукти се поддържат само от задължените лица в нива, определени с издаването на акт от председателя на агенцията по чл. 6, ал. 3, т. 4 от ЗЗЗНН. С Разпореждане № Р-12-60/23.03.2009 г., изменено със Заповед № РД-10-69/31.03.2009 г., на дружеството е определен задължителен запас от котелно гориво. Актът е индивидуален административен по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и с влизането му в сила е разрешен и въпросът дали [фирма] притежава качеството на задължено лице, тъй като то е условие за възникването на задължението за поддържане на задължителен запас.

4. Неотносимо към правилността на решението е позоваването на погрешно подадени от юридическото лице в НАП „интрастат” декларации с неправилно посочване на кода за тежки горива, сред които е и котелното гориво. Дори и твърдението да е основателно, по делото не са представени доказателства за предприети действия по поправка на декларираните данни, а при наличието на влязъл в сила административен акт по чл. 6, ал. 3, т. 4 от ЗЗЗНН проверката им в производството по ЗАНН не е дължима.

II. По жалбата на ДА „ДРВВЗ”.

1. Съображенията на въззивния съд, с които е аргументирано заключението за намаляването на размера на имуществената санкция до предвидения от санкционната разпоредба на чл. 38, ал. 2 от ЗЗЗНН минимум са съобразени с релевантните при индивидуализацията на наказанието критерии по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. В НП не се съдържат твърдения за отегчаващи отговорността обстоятелства, а налагането на санкция, неколкостранно превишаваща минималната, е оправдано с бланкетната констатация за преценка на тежестта на нарушението. Решението на наказващия орган относно конкретния размер на санкцията подлежи на съдебен контрол и е необходимо да бъде надлежно мотивирано.

2. Отговорността на юридическото лице не е ангажирана за осъществяване на квалифицирания състав на повторност по чл. 38, ал. 3 от ЗЗЗНН. Затова позоваването в

НП на факта на предходно въздействие върху нарушителя със средствата на административно-наказателната принуда е от значение единствено при определянето на санкцията. Дори и да се приеме за допустимо представянето едва в касационното производство на НП за извършено нарушение от същия вид, по аргумент от § 1, т. 7 от ДР на ЗЗЗНН то не би могло да бъде взето предвид при индивидуализирането на санкцията, тъй като не е удостоверен факта и момента на влизането му в сила.

Поради отсъствието на инвокираните касационни основания обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 58 от 30.12.2010 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 13 състав по НАХ дело № 1636/2010 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: